

Eric LaRocca

**SON
KONUŞMAMIZDAN
SONRA
HER ŞEY
DAHA KÖTÜ
OLDU**

Çeviren

Can Evrenol



YAZARIN NOTU

Agnes Petrella'nın yirmi dört yaşında zamansız ölümüyle ilgili –özellikle internetteki tartışmalarda– halihazırda fazlasıyla varsayım ve oldukça sert ithamlar mevcut olduğundan, elinizde tuttuğunuz bu metin yazar tarafından mümkün olan en üst düzey hassasiyet ve sağduyu çerçevesinde, Agnes Petrella'nın ölümünden birkaç ay önce Zoe Cross'la yaptığı yazışmalarının kamuoyunu aydınlatması umuduyla derlenmiştir.

Yayın tarihi itibarıyla Zoe Cross'la ilgili dava hâlâ açık olduğundan, Henley Edge Polis Departmanı güdümünde metindeki bazı unsurlar yazar tarafından redakte edilmiş veya sansürlenmiş, yerlerine belirgin bir şekilde [çıkartılmıştır] ibaresi eklenmiştir. Bu saklı unsurlar, Henley Edge Polis Departmanı arşivlerinde kalacaktır ve kayıtlarından çıkarılması kesinlikle yasaktır.

Yazar, bu yayının hazırlanması sırasındaki nazik yardımları ve kararlı destekleri için Henley Edge Polis Departmanı'na, özellikle de Yüzbaşı Gregory Deacon ve Yargıç Louis Urchek'e en içten şükranlarını sunar.

Ayrıca yazar, okurların şunun bilincinde olmasını talep etmektedir ki, yazarın kati suretle ne Zoe Cross'un avukatları ne de Agnes Petrella'nın aile bireyleriyle bir bağlantısı bulunmamaktadır. Yazar tarafsızlığını sürdürerek, adalet terazisinin gerçeği işaret etmesini sabırla beklemektedir.

BİRİNCİ BÖLÜM
DİLİMLENMiŞ
BİR ELMA

BU GÖNDERİ, ONLINE BİR KUIR TOPLULUK PLATFORMUNDA AGNES PETRELLA TARAFINDAN YAZILMIŞTIR

[Aşağıdaki gönderi QueerList.org'dan alınmıştır. Bu web sitesi, kendilerini açıkça LGBTQ+ olarak tanımlayan üyelerinin sohbet ve ilan paylaşım platformudur. Yazar, bu gönderiyi çok iyi organize edilmiş arşivinden titizlikle kurtaran ve araştırma süresince desteklerini esirgemeyen site yöneticisi Sig Thornton'a en içten şükranlarını sunar.]

Satılık, Renkli Bir Geçmişe Sahip Antika Elma Soyacağı

Tarih: Cuma, 25 Mayıs 2000, 15:47 ABD Doğu standart Saati

Kullanıcı: agnes_in_wonderland_76

Fiyat: 250 \$ [en son 220 \$ olur]

Bir kuir tartışma forumunda tutup da bir elma soyacağı ilanı vermenin ironisi hakkında absürt bir yorumla başlayacaktım aslında bu yazıya. Ama onun yerine, muhtemelen çoğunuzun “meyve” kelimesinden bile tetiklendiği bu ortamda, bir hikâye anlatarak başlamaya karar verdim.

Her ailenin nesilden nesle miras kalan, yazılı olmayan bir efsanesi oluyor; kulaktan kulağa aktarılan bir masal, sanki kalıtsal bir hastalık gibi. Her kelimesi bulaşıcı bir mantar gibi ailenin gençlerine nüfuz ederek, onlara artık sofraya oturacak yaşa geldiklerini hissettiren bir masal.

Sonuç olarak aile dediğin nedir ki? Aynı bulaşıcı hastalıkla kavrulan bir avuç kardeş.

Küçükken ananemin anlattığı bir masal vardı. Napoli'den göç etmiş olan annesinin geleneksel elmalı turtasını yapmak için gereken özel bir elma soyacağına dair anlattığı bir masal.

Ananemin annesinin evlendiği adam, ona altı senede beş çocuk yüklerken gösterdiği cömertliği, ona bir elma soyacağı için para vermekte göstermemeye pek kararlıymış. Yalvarışlar yakarışlar işe yaramamış.

Bunun üzerine büyük büyükannem, kocasının bu elma soyacağına ne kadar elzem olduğunu idrak edebilmesi için bir plan tasarlamaya karar vermiş. Yaptığı plan bu isteğinin sadece ihtiyaç değil, aynı zamanda bir güvenlik önlemi olduğunu da gözler önüne serecekmiş.

Ertesi sabah, büyük büyükannem kocasının öğlen yemeğini çantasına yerleştirmiş ve yanına bir öpücük kondurarak işe uğurlamış. Bütün sabahı, sabırla komşulardan birinin elbisesini dikerek geçirdikten sonra, sonunda beklediği haber gelmiş. Komşu Carpino ailesinin çocuklarından biri, kapıyı çalıp kocasının apar topar nasıl doktora götürüldüğünü söylemiş.

“Ama neden?” diye sormuş büyük büyükannem, elleriyle suratında oluşmaya başlayan gülümsemeyi saklayarak.

“Yediği bir şey!” demiş Carpinoların çocuğu. “Isırdığı elmanın içinden dikiş iğnesi çıkmış!”

Bir hafta geçmemiş, büyük büyükannem pazardan elma soyacağı seçiyormuş. Hem de çenesi bandajlı bir şekilde sevgili kocasının refakatinde.

Bu başlığa eklenen resimlerden de anlayabileceğiniz gibi [görseller çıkarılmıştır], bu antika elma soyacağı bir asırdan fazla süredir dört nesle meydan okumaktadır.

Büyükannemin bana bıraktığı çeşitli belgeleri incelerken büyük büyükannemin kız kardeşine (o sırada İtalya'nın Torino kentinde yaşıyormuş) gönderdiği bir mektubu keşfettim. Mektupta kocasıyla pazara gidip elma soyacağını seçiş-

ni ayrıntılı biçimde anlatmış. Tarih 5 Ağustos 1897. Yani bu, oldukça net bir şekilde, elma soyacağıının 1897'de üretildiği anlamına geliyor. Hatta belki daha da erken, 1896'da filan. Mektubun bir kopyasını tarayıp ürünün orijinallliğini ispat etmesi amacıyla memnuniyetle yanında gönderebilirim. Ayrıca satıştan önce mektubun bir kopyasını bir tarihçiye göndererek tescil ettirmekten de mutluluk duyarım.

Elma soyacağıının satın alınmasının ardındaki bu hasis hikâye dışında, bu ürünün Connecticut eyaletinin çok değerli bestecilerinden Charles Ives'in eline değmiş olduğunu bilmek de ilginizi çekebilir diye düşünüyorum. Aile toplantıları esnasında aynı hikâyeyi tekrar tekrar anlatmaktan asla bıkmayan büyükannem, onu sabırla birden fazla kez dinlemeye alışık olanları, elma soyacağıının nasıl da 1948'deki bir piknik esnasında aile dostumuz Charles Ives tarafından –hem de Pulitzer Ödülü'nü kazandıktan hemen sonraki sene– kullanıldığını hikâyesiyle mest etmekten çekinmezdi.

Ne yazık ki elma soyacağıının bir zamanlar Bay Ives tarafından kullanıldığına dair bu iddiayı doğrulamamın bir yolu bulunmamakta. Şahsen ailemin bodrumunda bu pikniğe ait bir fotoğraf bulma umuduyla yaptığım iki ayrı arama tarama çalışmasından da elim boş dönmek durumunda kaldım ve Bay Ives'in 1940'ların sonlarında bizimle bir aile pikniğine katıldığına dair hiçbir kanıt bulamadım.

Size karşı mümkün olduğu kadar şeffaf olabilmek amacıyla şunu da eklemeliyim; Büyükannem, zaman zaman misafirlerinin hoşuna gideceğini düşündüğü hikâyeler uydurma eğiliminde olabiliyordu. Bir keresinde bir aile dostumuza Marcello Mastroianni'nin (kendisini *La Dolce Vita* filminden hatırlatabilirsiniz) anne tarafından uzak bir akrabası olduğunu anlatmıştı mesela. Yaşlandıkça hikâyeleri daha da çeşitlenip tuhaflaşmasına rağmen, bir gece bakım evinden hemşireler gelip kendisini götürene kadar Charles Ives hikâyesinin kelimesi değişmedi.

Bunu nasıl isterseniz o şekilde yorumlayabilirsiniz.

Gerçekten insanları konuşuracak bir şey arıyorsanız, bu ürün sizin için biçilmiş kaftan. Mutfağımın duvarına özenle astığım bu antika alet, eve gelen misafirlerimden her seferinde oldukça büyük ilgi görürdü. En az üç farklı misafirim soyacağı satın almak için teklifte bulunmuş olsa da o zamanlar ondan ayrılmak istemiyordum.

Eğer Amerikan örf ve âdetlerinin sembolü niteliğinde Americana antikalara karşı tutkulu ciddi bir koleksiyonerse-
niz, aradığınız şey işte tam da bu ürün! Ürünün hâlâ işlevsel olması da cabası. Tabi gerçek bir koleksiyoner gereken hassasiyeti göstererek bu ürünü haddinden fazla kullanmaması gerektiğinin de farkında olacaktır. Bu elma soyacağının, özenle döşenmiş evinize tarihi bir dokunuş katacağını ya da doğru koleksiyoner için rafında eşi bulunmaz bir parça olarak yer alacağına inanıyor, müşfik ve düşünceli bir sahibe gitmesini yürekten diliyorum.

Başka sorularınız olursa, bana çekinmeden e-posta yoluyla ulaşabilirsiniz: agnes_in_wonderland_76@[çıkartılmıştır]. Elimden gelen her şekilde yardım etmekten mutluluk duyuyorum.

Takas ya da uygunsuz tekliflerle ilgilenmiyorum. Satılan ürünün iadesi kabul edilmez veya geri ödeme yapılmaz.

ZOE CROSS'UN E-POSTASI

[Bu sayfalarda Zoe Cross ve Agnes Petrella arasındaki ilk yazışmalar yer almaktadır. Yazarın Notu'nda belirtildiği gibi, Bayan Cross'un davası halen soruşturma aşamasında olduğundan, e-posta yazışmalarının belirli bölümleri kısaltılmış veya tamamen çıkarılmıştır.]

Tarih: 28.05.2000

Saat: 12:09

Gönderen: Zoe Cross <crushedmarigolds@[çıkartılmıştır].com>

Alıcı: Agnes Petrella <agnes_in_wonderland_76@[çıkartılmıştır].com>

Konu: Re: Satılık, Renkli Bir Geçmişe Sahip Antika Elma Soyacağı

Sayın Agnes,

Ciddi bir antika koleksiyoner inceliğine sahip olduğumu iddia etmeyeceğim, ama tıpkı büyük büyükanneniz gibi ben de manevi değeri çok yüksek bir şeye sahip olma arzusuyla yanıp tutuştuğumu söylemek istiyorum. Şöyle ki... Büyükbabam temmuz ayında doksan iki yaşına girecek. Kendisi özellikle besteci Charles Ives'in eserlerinin büyük hayranıdır. Açıkçası, ilanınızı ilk okuduğumda durup baştan bir kere daha okumak zorunda kaldım. Tesadüfün böylesi dedim! Gerçek olamayacak kadar iyi bir durumdu bu.

Ürünün bir zamanlar bir aile pikniğinde Bay Ives'in eline değmiş olduğunu kanıtlayamıyor olmanız çok talihsiz bir durum olsa da sanırım büyükbabam hikâyeyi öğrenince çok sevinecek ve somut bir kanıt olsa da olmasa da bu ürüne sahip olmaktan büyük heyecan duyacaktır.

İkinci Dünya Savaşı gazisi olan büyükbabam, savaştan bahsetmeyi pek sevmez. Yine de buna rağmen garnizonlarda teğmenlerin radyosunda sıklıkla Ives çaldığından birçok kez bahsetmiştir. Hatta büyükbabamla ilgili en eski anılarımdan biri – keskin lavanta parfümünün kokusu dışında– Massachusetts'in Revere şehrindeki evinin ön verandasında, ben onun kucağında otururken arkada plakta Charles Ives çalmasıdır.

Okuduğum kadarıyla gönderinizde ürünün ciddi bir koleksiyonerin evine gitmesine dair duyduğunuz hassasiyetten bahsetmişiniz. Ne yazık ki büyükbabamın tutkulu bir koleksiyoner filan olduğunu iddia edemeyeceğim. Dahası, sağlığı git-gide kötüye gitmekte olduğu için, ürün birkaç yıl içinde (hatta şu anki doktorunun öngörüsü doğru çıkarsa birkaç ay içinde) ailemizin genç üyelerinden birine miras kalacaktır. Muhtemelen bana.

Yine de söylediklerim, büyükbabamın sahip olduklarına karşı bir antikacı hassasiyeti ve tutkusuyla yaklaşmadığı anlamına da gelmiyor. Büyükbabam yakın zamanda Massachusetts'in Danvers şehrinde halka açık bir müzayedede 1855 yapımı, Harpers Ferry Model bir tüfek satın aldı. Aldığı günden beri de tüfeğe sanki evladiymış gibi bakmakta. Cambridge'den Springfield'a rahatça yürüyebildiğim hafta sonu ziyaretlerimde, onu genellikle bu değerli eşyasının üzerine eğilmiş, eline bir bez almış deli gibi namluyu parlatırken buluyorum.

Eğer antika elma soyacağını bana satarsanız –ki büyükbabamın sağlık durumu göz önüne alındığında bazı çekinceleriniz olursa bunu tüm kalbimle anlarım– ürüne en iyi şekilde bakılacağına dair size garanti veriyorum. Büyükbabam tarafın-

dan değilse bile bizzat benim tarafımdan. Daha önce de açıkladığım gibi bir antika uzmanı olduğumu iddia etmiyorum. Ama sizi temin ederim ki sözüme güvenebilirsiniz. Elbette internette tanıştığınız alelade bir yabancından gelen böyle bir açıklamayı kabul etmekte tereddüt edebilirsiniz. Ancak kesinlikle elma soyacağı emin ellerde olacak, iyi bir yuva bulacaktır.

E-postamı şu âna kadar çöpe göndermediyseniz, fiyat konusuna geçebiliriz. İlanınızda 250 \$ istiyorsunuz ve en son 220 \$'a olur diyorsunuz. Ürünün zengin geçmişi göz önüne alındığında bunun gayet makul bir fiyat olduğunu düşünüyorum. Sonuçta hâlâ çalışır durumda!

İstenilen 250 \$'ı ödemeyi teklif etsem, hiçbir ek ücret ödemediğimden ekspres kargoyla bana göndermeyi kabul eder miydiniz? Bu şekilde benim de cebim yanmaz.

Tabi mümkün olmazsa da tamamen anlayışla karşılarım. Daha pazarlık yapabiliriz.

Ne olursa olsun, elma soyacağını bana satma fikrine açksanız lütfen haber verin. Onu bizzat sizin elinizden alıp, elimden gelen en iyi şartlarda ona bir ev sunmaktan büyük mutluluk duyacağım.

Cevabınızı sabırsızlıkla bekliyorum.
Saygılar,
Zoe